

І С Т И Н И

АПУЛЕЙ

МЕТАМОРФОЗИ, або ЗОЛОТИЙ ОСЕЛ

Роман

Харків
«ФОЛІО»

2017

КНИГА ПЕРША

1. Отож я оповім тобі на мілетський лад¹ різні небилиці й натішу ласкавий твій слух приємною балачкою, якщо звелиш прочитати оцей єгипетський папірус, списаний вістрям нільського очерету². Вволю надивуєшся: як міняється людська доля, як люди перетворюються на інших істот і знову стають собою. Але почну. А втім, хто ж оповідач — запитаєш? Послухай в кількох словах.

Рід мій — старовинний. Колиска його — Аттичний Гіметт, Ефірейський перешийок і Спартанський Тенар³, землі благодатні, увіковічені талановітшими, аніж оця моя, книгами. Тут ще хлопчиною я опанував аттичну говірку. Згодом подався до столиці Лацію⁴, де самотужки, добре попотівши, вивчив мову цієї країни⁵. Ось чому заздалегідь прошу в тебе, читачу, вибачення, якщо в моєму невибагливому стилі неприємно вразить твоє вухо якийсь чужоземний або просторічний вислів. Річ у тім, що така різноманітність мови відповідає духу раптових перетворень, що складають зміст нашої книги. Починаємо оповідь. Будь уважним, читачу, розважишся.

2. Одного разу я вибрався в ділову подорож у Фес-салию⁶, батьківщину моєї матері, яка пишається походженням від славетного Плутарха⁷ та його племінника, філософа Секста⁸. Як тільки на моєму сніжно-білому конику місцевої породи я подолав гірські хребти, трясовини в долинах, росисті луки й зорані поля, то сам забажав відпочити і розім'яти ходую ноги, бо набридло мені довге перебування в сідлі, та й кінь уже геть-чисто вибився із сил. Зіскакую на землю, старанно витираю листям піт з коня, гладжу його по вухах, розгнуздую, пускаю ступою, щоб він, як вимагає природа, приніс полегшу своєму шлунку. У той час як він, схиливши голову вбік, скубав собі вранці травичку на лузі, по якому ми їхали, я наздоганяю двох подорожніх, що йшли переді мною на невеликій відстані. Прислухаюсь, про що вони жваво розмовляють, і чую, як один із них, розсміявшись, каже: — Облиш свої теревені, безглузді і пусті! — Почувши таке, я, ласий на всілякі новини, кажу: — Ні, що ви! Нехай веде далі! Дозвольте й мені взяти участь у вашій розмові: я охоче послухаю, не тому, що я надто цікавий, а тому, що кортить мені знати, якщо не все, то принаймні якнайбільше. До того ж за цікавою і приємною бесідою легше подолаємо цей пагорб.

3. Той, хто почав, пояснює: — Далєбі, молóти таке — все одно, що запевняти, нібито чаклунським замовлянням можна повернути назад течію швидкоплинних річок, втихомирити неспокійне море, знешкодити силу вітрів, зупинити в бігу сонце, а місяць змусити пінитися, зірвати

з неба зірки і встановити вічну ніч за рахунок дня та інші подібні нісенітниці.

Тут я вже сміливіше: — Будь добрий, — кажу до одного, — продовжуй свою оповідь, якщо тобі не важко і не набридло. — А звертаючись до другого, зауважую: — Ти вуха затулив і в своїй упертості наперед відкидаєш усе, що може бути очевидною правдою. Зрозумій же, що люди інколи помилково вважають за вигадку те, чого ніколи не чули, або те, до чого не звикли їхні очі, або ж, нарешті, те, чого не розуміють. Одначе, якщо задуматись, то виявиться, що це не лише легко можна зрозуміти, а й здійснити.

4. Якось увечері, коли я наввипередки з товаришами уминав сирники і намагався проковтнути трохи більший кусок, раптом заліпило мені горло, аж дух заперло, та так, що я ледь дуба не дав. А нещодавно в Афінах, перед Строкатим портиком⁹, я на власні очі бачив, як один мандрівний штукар ковтав вістрям униз прегострий меч. Потім він за мізерну плату встромив собі глибоко в нутрощі смертоносним кінцем мисливський спис. І ось неймовірна річ: на залізом окуте ратище, ту його частину, яка стирчала з горла біля потилиці, скочив хлопчина з гарненьким личком і ну підніматись угору, та так при тому вигинався, немовби не мав ні кісток, ні мускулів. Глядачі аж роти з подиву пороззявляли. Складалось враження, неначе по вузлуватій палиці з напівобрубаними сучками, яку носить бог лікарів Ескулап¹⁰, в'ється слизькими звивами якась незвичайна змія. Ну, я вже замовкну, а ти, товаришу, будь ласка, повтори свою розповідь. Я тобі один за двох пові-

рю — за себе і цього недовірка, та й в найближчому заїзді почастую тебе обідом. У такій винагороді не сумнівайся!

5. А той: — Що ж, обіцянка приваблива, і я ладен повторити свою розповідь. Але раніше хочу поклястися оцим божественним Сонцем, що розповідаю про достеменні події. Та й у вас самих зникне сумнів, як опинимось у найближчому місті Фессалії. Там тільки про те й мова. Але насамперед годиться сказати, хто я такий. Я — Арістомен з острова Егіни¹¹. Послухайте також, як я заробляю собі на прожиток: торгую медом, сиром та іншим подібним товаром, роз'їжджаючи уздовж і впоперек по Фессалії, Етолії¹² та Беотії. Дізнавшись, що в Гіпаті¹³, одному з найзначніших міст Фессалії, можна за безцінь купити свіжий і чудовий на смак сир, я помчав чимдуж туди, щоб весь той сир закупити. Але, як то буває, в лиху годину я вибрався, і надії на добрий заробіток пішли шкереберть, бо на день раніше весь запас сиру з-перед носа хапнув якийсь Луп¹⁴, гуртовий купець. Надаремно збивши ноги, я увечері подався в лазню.

6. Раптом здібую по дорозі свого друга Сократа! Сидить він на землі, нужденний, крізь дірявий плащ проглядає голе тіло, блідий, мов стіна, годі й упізнати його, одне слово, він справляв враження злидаря, що випрошує милостиню на перехрестях вулиць. Хоч я його чудово знав і дружив з ним, проте, бачачи в такому жалюгідному стані, я на мить завагався, а тоді підійшов ближче: — Гей! Мій Сократе! — кажу, — що з тобою? Як ти виглядаєш?

Яка ганьба! Вдома тебе давненько оплакали як небіжчика, твоїм дітям провінційний суд призначив опікунів. Твоя жінка, справивши жалобні поминки, від тривалого горя й скорботи змарніла, ледь не виплакала своїх очей, а батьки змушують її вийти заміж удруге, мовляв, лише весіллям виженеш із дому смуток. А цим часом ти постаєш тут переді мною, на превеликий сором, як якась страхітна примара з того світу! — Арістомене¹⁵, — відказує він, — клянуся, ти не уявляєш, якими підступними є вибрики долі, які примхливі її ласки і раптові удари.

Тут Сократ клаптиком своїх полатаних лахманів затулив лице, зашаріле рум'янцем сорому, а решту тіла відслонив від пупа до страмного місця. Я не міг далі стерпіти такого жалюгідного видовища нужди й приниження, подаю йому руку й допомагаю встати.

7. Але той, як був із затуленою головою: — Залиш, — каже, — мене у спокої! Дозволь Долі насолоджуватись своєю здобиччю, яку вона піймала в свої кігті. — Нарешті я домігся того, що він таки пішов зі мною. Негайно одягаю його, чи то пак прикриваю сяк-так його голизну однією з двох моїх шат, силоміць затягаю в лазню. Там подаю йому мазі, старанно зішкрябую з нього товсту верству бруду. Причепуривши як слід, сам втомлений, забираю вкрай охлялого Сократа, насилу веду в заїзд, там його постіллю зігріваю, досита нагодовую, вином пригощаю, розмовою звеселяю. А там зав'язалась невимушена балачка, поспіпались жарти й ущипливі дотепи, щоправда, все це в межах пристойності, коли раптом друг, зітхнувши тяжко,

як не лупоне себе по чолу з усієї сили, аж загуло: — Ой, лишенько моє! — вигукнув він, — в яку я халепу попав, а все через те, що люблю хвалені гладіаторські видовища. Як сам добре знаєш, я вирушив у Македонію задля доброго заробітку. Коли після десяти місяців вертався додому вже з повним гаманцем, неподалік від Ларісси¹⁶ охопило мене непереборне бажання потрапити на гладіаторські видовиська коротшою дорогою. По дорозі у відлюдному міжгір'ї напали на мене прокляті розбійники, обдерли дочиста, тільки з душею випустили. Прибитий горем, добрався я до однієї шинкарки, на ім'я Мероя, немолодої, але ще досить милолицької жінки. Розповів я їй про свою довгу подорож, про тривожні переживання і пограбування по дорозі додому. Вона, — треба визнати, — прийняла мене напрочуд гостинно: безплатно нагодувала смачною вечерею, а потім, охоплена нестримною хіттю, затягнула мене до свого ліжка. Але після того, як я з нею переспав лише один раз, одразу вскочив у безвихідну біду, гіршу від зарази: тож навіть ті лахмани, які добрі розбійники мені залишили, щоб я не ходив голим, довелось їй віддати і навіть ті мідяки, що їх заробив як носильник, поки ще сили були. Ось так добра жінка і злощасна Доля і довели мене до такого стану, в якому ти щойно стрів мене.

8. — Ну що ж, — кажу я, — ти заслуговуєш іще й гіршої долі, якщо взагалі може бути гірше нещастя від того, яке спіткало тебе. Бо ти домашнє вогнище й дітей проміняв на грубу хіть і підтоптану повію! — Але він поклав на уста вказівний палець і, з острахом оглянувшись круг